

Dei Hoimet

Was ischt Dir Dei Hoimet? Hoscht dees emol denkt?
Ischts des, wo Dei ganzes Herz draahängt?
Ischts Dir Dein Hof - und Dir Dei Haus,
Oder goht d' Hoimet doch weiter naus:
Zum Bach, zu de Felse zum Wald und zum Feld? -
Was ischt Dir d'Hoimet, - um alle Welt? -
Ischt-es Dei Weib, Deine Kind und Dei Naane,
d' Eltere, d' Voreltere, all Deine Ahne -
Die Gräber, die uff'm Gottsacker sind
de Duft vu de Gräser, de Heibergwind -
Oder sind's d' Leit., mit dene Du lebscht
und dene Du Guets - und - Gift manchmol gäbsch ?
Die Hoimet, uf die Du drum au mol schiltscht
und des was se Dir geit doch it vegiltscht! -
Was ischt Dir d' Hoimet, ischt-es Dei Schproch ? -
Moi, wenn Du furt bischt, des goht Dir noch:
koiner schwätzt so, wie Dei Mütterle schwätzt
koiner schwätzt so, und dänn mirkscht Du glei: Etzt
bischt in de Fremde, etzt schtoscht elloi,
Koin Teifel hilft dr etzt meh uf d' Boi,
wenn de mol Sorge hettscht, oder Neete -
dehoim wär dehoim - do gäng dr nix fleete
Doch bischt in de Fremde, dänn fiehlscht de velore,
dirt gheert me it na, dirt bischt it geboore ! -
Und sait heit au mancher: Mei Hoimet ischt d' Welt -
Au er braucht als Hoimet zumindescht e Zelt.
Und wen me mol zwingt in de Fremde zu läebe,
E oige Hoim z'schaffe ischt z'erscht sei Beschträebel!
Drum sag i Ei frei: Mir tätr immer grause,
mißt i uf de Welt im Uun -heimische hause !
So find i beim Denke koi bessere Reim
als der : Wo-n-i hiig'heer, do bin i deheim!
Und wenn oiner no sait : "Du gheerscht zu mir!" -
Do hon i d' Hoimet, des sag i Dir !